

I PRZYKAZANIE KOŚCIELNE

W niedziele i święta nakazane uczestniczyć we Mszy świętej i powstrzymać się od prac niekoniecznych”

Jeżeli będziecie postępować według moich ustaw i będziecie strzec przykazań moich i wprowadzać je w życie, dam wam deszcz w swoim czasie, ziemia będzie przynosić plony, (Kpł 26).

Otóż i Ja tobie powiadam: Ty jesteś Piotr [czyli Skala], i na tej Skale zbuduję Kościół mój, a bramy piekielne go nie przemogą. I tobie dam klucze królestwa niebieskiego; cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie, a co rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane w niebie». Wtedy surowo zabronił uczniom, aby nikomu nie mówili, że On jest Mesjaszem. Mt 16

Przez Przykazania Kościelne należy rozumieć pewne nakazy Kościoła, które określają religijno-moralne zobowiązania chrześcijan i mają na uwadze osiągnięcie przez nich życia wiecznego. W Katechizmie Kościoła Katolickiego (KKK 2041-2043) czytamy, że Przykazania Kościelne odnoszą się do życia moralnego, które łączy się z życiem liturgicznym i czerpie z niego swoją moc. W Katechizmie znajdujemy pouczenie, że charakter obowiązujący tych przykazań jest potrzebny w tym celu, abyśmy mieli „zagwarantowane minimum ducha modlitwy i wysiłku moralnego we wzrastaniu miłości Boga i bliźniego”.

Pierwsze zobowiązanie odnosi się do święcenia pamiątki zmartwychwstania Chrystusa, dnia Pańskiego, jak nazywano niedzielę, już w czasach apostołskich, a także do święcenia najważniejszych świąt liturgicznych, w które czcimy tajemnice Chrystusa, Najświętszej Maryi Panny i świętych.

Czynimy to przede wszystkim przez uczestnictwo w celebracji eucharystycznej, gromadzącej chrześcijańską wspólnotę (por. KKK 2042, KPK kan. 1247). Dokument II Polskiego Synodu Plenarnego Liturgia Kościoła po Soborze Watykańskim II wyjaśnia: „Uczestnictwo w niedzielnej Eucharystii (...) wynika z wiary w Zmartwychwstanie Chrystusa, stanowi konsekwencję wszczęcia w Niego, wyraz komunii kościelnej, prawo i zaszczyt dla chrześcijanina. Jest naprawdę sprawą najwyższej wagi, aby każdy chrześcijanin uświadomił sobie, że nie może żyć wiarą i w pełni uczestniczyć w życiu chrześcijańskiej wspólnoty, jeśli nie bierze regularnie udziału w niedzielnym zgromadzeniu eucharystycznym” (p. 86). Obowiązek ten spoczywa na wiernych, którzy cieszą się użytkowaniem rozumu i ukończyli 7. rok życia. Jednakże z racji duszpasterskich i wychowawczych należy troszczyć się o wcześniejsze wdrażanie dzieci do tego obowiązku, którego podstawą jest przecież przykazanie Boże.

Obecnie obowiązują następujące święta nakazane i poza niedzielami:

- uroczystość Narodzenia Pańskiego (25 grudnia),

- uroczystość Świętej Bożej Rodzicielki (1 stycznia),
- uroczystość Objawienia Pańskiego (6 stycznia),
- uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa (Boże Ciało),
- uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny (15 sierpnia),
- uroczystość Wszystkich Świętych (1 listopada).

Drugie zobowiązanie dotyczy powstrzymania się od wykonywania tych prac i zajęć, które utrudniają oddawanie Bogu czci, przeżywanie radości właściwej dniowi Pańskiemu oraz korzystanie z należnego odpoczynku duchowego i fizycznego (por. KPK kan. 1247). A zatem istnieje obowiązek zrezygnowania z tych prac i zajęć, których wykonywanie nie jest konieczne, a ze swej natury przeszkadza, zakłóca radość chrześcijańskiego świętowania. Przy tak ogólnym sformułowaniu trudno jest ustalić precyzyjnie granice zakazu. Zawsze jednak trzeba mieć na uwadze miejscowe zwyczaje, a przede wszystkim konkretną sytuację życiową poszczególnych osób, zwłaszcza tych, którzy z racji swojego zawodu muszą podejmować pracę ciągłą.

Wykonywanie prac niekoniecznych, które można wykonać w innym czasie.

Trzeba pamiętać, że są takie zawody, których czynności muszą być wykonywane w dni świąteczne z uwagi na służbę społeczeństwu. Do nich zaliczamy np. lekarzy, pielęgniarki, policjantów, strażaków.

W liście apostolskim o świętowaniu niedzieli *Dies Domini* (1998 r.) Jan Paweł II przypomina, że cykl pracy i odpoczynku wpisany jest w ludzką naturę i jest zgodny z wolą samego Boga, co poświadcza opis stworzenia z Księgi Rodzaju. Odpoczynek jest rzeczą „świętą”, pozwala bowiem człowiekowi wyrwać się z rytmu ziemskich zajęć, czasem nazbyt go pochłaniających, i na nowo uświadomić sobie, że wszystko jest dziełem Bożym. Ponadto niedziela powinna również być dniem, w którym wierni mogą się poświęcić dziełom miłosierdzia, działalności charytatywnej i apostolskiej (n. 65, 69).

Zatem grzechem przeciwko pierwszemu przykazaniu jest np.:

- brak uczestnictwa we Mszy Św. niedzielnej lub w uroczystości nakazanej,
- robienie w tych dniach zakupów czy nadrabianie „zaległości” z tygodnia np. mycie okien, prasowanie,
- brak wypoczynku brak poświęcenia czasu swojej rodzinie (małżonkowi, dzieciom, rodzicom).

Na podstawie Katechizmu Kościoła Katolickiego.